

STRHUJÚCI
SCI-FI TRILER

JANA PLAUCHOVÁ

DRUHÁ PLANĚTA

VENUŠA ODKRÝVA NAJVÄČŠIE
TAJOMSTVÁ V HISTÓRII ĽUDSTVA

artis
omnis

DRUHÁ PLANĚTA

JANA PLAUCHOVÁ

**DRUHÁ
PLANĚTA**

VENUŠA ODKRÝVA NAJVÄČŠIE
TAJOMSTVÁ V HISTÓRII ĽUDSTVA

artis
omnis

Dielo vzniklo s finančným príspevím Literárneho fondu.

Jana Plauchová © 2019
Cover & Layout © Jana Kollárová, 2019
Slovak Edition © Artis Omnis, 2019

ISBN 978-80-8201-025-4

PREDSLOU

Tento román vznikol dávno. Tak dávno, že počas mojej maturity mala slovenčínarka, členka maturitnej komisie, jeho podomácky vyrobený výtlačok položený pred sebou. Keďže som bola v tých časoch témami, prostredím, znalosťami aj štýlom úplne inde než dnes, rukopis som odvtedy niekoľkokrát upravovala. Všetky pôvodné dejové línie, hlavná myšlienka a smerovanie Druhej planéty však zostali zachované.

Nespomínam to náhodou. Hoci prvopis tejto knihy sa zrodil pred mnohými rokmi, snažila som sa, aby pôsobil dojmom, že bol napísaný ešte oveľa dávnejšie. Aby sa zdalo, že sa jeho vznik datuje niekde na začiatok 90. rokov. Do doby, keď už bola Venuša podrobne zmapovaná a celkove sme mali o nej slušné poznatky – nie však natoľko podrobné ako dnes. Román sa snaží odrážať vtedajší stav kozmonautiky a poznania. Navodiť dojem inšpirácie vtedajšími udalosťami, priblížiť predstavy, ako mala vyzeráť budúcnosť podľa autorov tej doby.

Táto historizujúca forma má dva dôvody. Prvým z nich je skutočnosť, že priveľa poznania zatvára fantázii dvere – a netajím sa tým, že zo všetkých mojich vydaných románov je tento po vedeckej stránke najneuveriteľnejší.

Druhým dôvodom je jeho atmosféra. Nechcela som použiť žiadne humanoidné roboty, kozmické výťahy, tablety ani oblé hrany. Viac mi k tomuto príbehu sedia počítače, ktoré síce už nepoužívajú dierne štítky, ale stále sú to masívne kraksne. Pridajme masívne rakety, masívne moduly a hrany kovové a ostré.

A predsa som nešla v ilúzii minulého pôvodu románu do krajnosti a upustila som od pôvodného zámeru nazvať fiktívnu sondu

Venus Express. Prečo? Pretože v roku 2005 vzlietla z Bajkonuru sonda, ktorá sa zhodou okolností – naozaj som o jej pripravovanom štarte nič nevedela – volala rovnako. Jej ciele a objavy však boli, samozrejme, iné než u tejto fiktívnej sondy.

Vráťme sa teda do budúcnosti, aká pri dnešných znalostiach takmer iste nenastane: do budúcnosti vymyslenej v dobe, kedy je pristátie ľudí na Mesiaci už dávno za nami, no pristátie ľudí na cudzej planéte ešte v nedohľadne pred nami. Kedy ešte nebolo zvykom posielat' na cudzie planéty rovery a predpokladal sa priamy prieskum. Kedy eufória z raketoplánov po havárii Challengeru opadla a Mir ako prototyp modulovej stanice ukázal svoje problémy. Kedy sa písalo takmer výlučne na papier a informácie sa zaznamenávali na pásky. A ak sa aj predpokladali nejaké vyspelejšie formy zábavy ako videoprehrávače, mali fungovať na diametrálne odlišnom princípe než na prostom premietaní na obrazovku. Druhá planéta, na ktorú má človek po Zemi vstúpiť, čaká. A v dobe, keď ešte žiadne programy pilotovaných medziplanetárnych letov neexistovali ani v plánoch, bolo o čosi reálnejšie, že Mars tou druhou planétou napokon nebude.

Jana Plauchová

I.

V nekonečnej temnote vesmíru žiarili studené svetlá hviezd. Boli ich tisícky. Neblikali a nemihotali sa. Svetili ako kulisy na pozadí obrovského tmavého priestoru. Zdalo sa, že je to svet nemenného ticha, stálosti a strnulosti pohybu. Bolo to však len zdanie.

Prázdnotu narúšalo akési nevelké letiace teleso.

Odraz Slnka na jeho povrchu vytváral veľmi ostré rozhrania svetla a tmy. Také ostré, aké na Zemi nevidieť ani za toho najslnečnejšieho dňa. Ale tu nebola Zem ani žiadna atmosféra, ktorá by silnú žiaru mohla stlmiť či rozptýliť.

Napriek nepozemskému vzhľadu stroj vytvorili ľudské ruky. Mal nepravidelný tvar, akoby vznikol náhodným zlepením rôznych útvarov. Na všetky strany z neho trčali podivné výbežky. Najzaujímavejšie bolo dlhé rameno s protizávažím, ktorým letelo napred. Z jeho bokov sa vysúvali ďalšie zariadenia a niekoľko rôzne orientovaných antén. Okolo zadnej časti sondy bolo rozložených osem valcovitých nádob. Stroju dominovali dva veľké slnečné panely, umiestnené oproti sebe. Vyzerali, akoby sa skladali z množstva do seba zapadajúcich malých a dokonale hladkých zrkadiel.

Sonda sa pohybovala nepredstaviteľne rýchlo, desaťkrát rýchlejšie ako guľka vystrelená z pištole. Napriek tomu sa zdalo, že stojí na mieste. Nenachádzalo sa tu nič, s čím by sa jej pohyb dal porovnávať. Hviezdy ležali tak ďaleko, že keby človek preletel z jedného konca slnečnej sústavy na druhý, ani by sa nepohli. S jedinou výnimkou. Tá sa odrážala v solárnych paneloch neporovnateľne jasnejšie než všetky ostatné. Bolo to Slnko, ktoré stroju dodávalo energiu. Sonda však nesmerovala k nemu, čo by mohol zistiť prípadný pozorovateľ,

keby ju dostatočne dlho sledoval. Lenže tu sa nijaký nenašiel – stroj fungoval plne automaticky, v okruhu päťdesiat miliónov kilometrov nebolo ani živej duše.

Mieril zdanlivo do tesnej blízkosti Slnka, do miesta, kde sa zjavil tenulinký kosáčik. Z tejto vzdialenosti vyzeral byť dokonca väčší ako samotné Slnko, ktoré sa takmer dotýkalo stredu jeho oblej strany. Ako sa sonda blížila, kosáčik sa nepatrne rozširoval. Z vnútornej strany bol tmavooranžový a plynule prechádzal do čiernej. Z vonkajšej strany sa jeho farba zmenila na žiarivú žltobielu, v jase takmer súperiacu so Slnkom. No len naoko, keďže slnečné svetlo sa v ňom iba čiastočne odrážalo.

Senzory sondy zistili blízkosť planéty. Prístroje, ktoré čakali iba na tento okamih, začali pracovať. Z kruhových dýz vyšlahol modrobiely plameň. Zvyšok práce motory ponechali gravitácii Slnka a planéty. Teleso sa mierne pootočilo. Slnečné svetlo dopadlo na jeho časti, dovtedy ukryté v tieni. Na väčšom kúsku voľnej plochy sa objavil názov, napísaný veľkými písmenami.

VENUS ORBITER

Sonda sa chystala na prvý vzdialený oblet planéty. Odhodila prázdne valcovité palivové nádrže. Začala vysúvať veľkú parabolic-kú anténu, ktorá bola až doteraz zvinutá, aby sa nepoškodila. Zatiaľ cez jednu z menších antén odvysielala svojim pozemským tvorcom správu, ktorá k nim mala letieť celé tri minúty.

Sonda Venus Orbiter je v cieli.

2.

Jerry Mason sedel na kancelárskej stoličke, nohy vyložené na riadiacom pulte. Premáhal spánok. Ticho prerušovalo len vrčanie počítačov a blikanie kontroliek mnohých prístrojov, stojacich po obvode miestnosti. Je zaujímavé, rozmýšľal ospanlivo Jerry, že neustále blikanie stoviek kontroliek môže narobiť celkom slušný hluk.

Keď už sa zdalo, že boj so spánkom prehrá, vstal a išiel si kúpiť do automatu kávu. Prechádzal okolo dlhých stolov, za ktorými teraz nikto nesesedel. Všetci boli na obede. Vlastne skoro všetci. Okrem Masona tam zostala ešte jeho kolegyňa Susan Darrenová, ktorá chodila pomedzi stoly s plastovým vrecom v ruke a odstraňovala následky nočného žúru.

„Nevedel som, že tu pracuješ na polovičný úväzok ako upratovačka,“ zažartoval Mason, keď prechádzal okolo nej.

Susan na neho bezvýrazne pozrela a bez slova zmietla plastové poháre zo stolov. Mason považoval Susan za celkom fajn, až na jej neznesiteľnú poriadkumilovnosť.

Mason prešiel na chodbu a dvere nechal otvorené. Hodil do automatu mince. Kým počúval, ako s vrčaním pripravuje nápoj, zamyslel sa, prečo ho jedna prežúrovaná noc tak pekelné zmohla. Na vysokej škole nebýval takýto ospalý ani po trojdňovom záťahu. Vek viniť odmietol, veď predsa neoslávil tridsiatku až tak dávno. Skôr to bude tým, že celé týždne predtým zle spával. Čo týždne, celé mesiace. Asi kvôli stresu z práce, usúdil. Sužovať sa, či vôbec doletí, či pri záverečnom manévri neexploduje ako nedávno tá indická klimatologická družica Marsu... Ale je to, chvalabohu, za nimi, a pred-

chádzajúce napätie si s kolegami vyventilovali pri včerajšej párty. Dnes v noci už určite bude spať dobre.

Vybral si kávu a napil sa. Bola nechutná, no svoj účel splní.

Zrazu niekto rozrazil dvere na druhom konci chodby a Masonovi od ľaku vyšplechla na ruku trocha horúceho nápoja. Vošiel Phil Dashwood, jeden z pracovníkov, a za ruku ťahal svojho malého syna Tommyho. Chlapec sa tváril nanajvýš ukrivdene a nechal sa otcom takmer vliecť. V druhej ruke držal Dashwood telefón a vzrušene s niekým diskutoval.

„Áno, áno...“ počul Mason, keď sa Dashwood priblížil. „Aby sme sa rozumeli, pán Wallace, tieto veci rieši slečna Starlingová. Nie, ja nemôžem...“ Prudko zastal pred Masonom a povedal: „Počkajte, pán Wallace.“ Zakryl dlaňou slúchadlo.

„Jerry, prosím ťa, mohol by si dať na chvíľu pozor na Tommyho? Iba na pár minút...“

„Jasné,“ povedal Mason a ani sa neusiloval predstierať nadšenie.

Dashwood pustil Tommyho a povedal: „Toto je pán Mason. Buď ho poslúchať a správať sa slušne.“

Chlapec na otca urazene pozrel, ale on už utekal naspäť po chodbe. Jeho hlas sa ozýval, až kým nezmizol za druhými dverami: „... pán Wallace, ja nie som oprávnený... Áno, povedal som Starlingová. Nie, ona nesedí v tejto budove. Jej kancelária je...“

Mason pozrel na Tommyho a Tommy zase na Masona.

Chlapec sa k nemu obrátil chrbtom a prekrižil si ruky na hrudi.

Mason potlačil povzdych. Neznášal kontakt s deťmi. Vôbec nevedel, ako sa má s nimi rozprávať.

„Hm, ahoj, Tommy.“

Chlapičovo mlčanie naznačovalo, že sa opäť netrafil.

„Tak čo, nechceš vidieť našu sondu?“ pokračoval Mason zúfalo.

„Nechcem vidieť nijakú sondu,“ odvetil Tommy. „Ocko mi slúbil, že dnes pôjdeme do Múzea kozmonautiky vo Vandenbergu a ukáže mi tam naozajstnú raketu! Ale vraj má strašne veľa práce...“

„Ach tak!“ zvolal Mason šťastný, že sa má čoho chytiť. „Máš rád rakety?“

Tommy prikývol, ale stále bol k nemu otočený chrbtom.

„A vieš, že aj našu sondu vyniesla do vesmíru raketa?“

Chlapec sa otočil s náznakom záujmu. „Raketa?“

„Áno. Obrovská! Poď za mnou,“ povedal Mason. Otvoril dvere do svojej kancelárie. Bol rád, že do nej nemá prístup Susan, lebo pri pohľade na taký neporiadok by asi skolabovala. Všade sa povalovali desiatky spisov, téglíkov od kávy a zvyškov jedál. Tommy neisto vošiel dnu. Mason zamieril k pracovnému stolu.

„Niekde by som tu mal mať jej obrázok,“ zašomral a začal prehľadávať zásuvky, také prepchaté, až bol zázrak, že sa dali vôbec zavrieť. Mason otváral jednu zásuvku po druhej, vyhadzoval ich obsah von a neustále opakoval: „Som si istý, že tu niekde bol.“ Potom si všimol, že Tommy hľadá s vyvalenými očami na titulné strany časopisov pre pánov, ktoré mal skryté pod papiermi v jednej zo zásuviek. Rázne ju zabuchol. „Asi som ho musel stratiť,“ povedal rýchlo. „Ale mám niečo oveľa lepšie.“ Viedol Tommyho preč, do hlavnej miestnosti.

Susan tam ešte stále upratovala, teraz pre zmenu na svojom stole. Tommy sa s úžasom rozhliadal okolo seba. V strede sály stáli rôzne pospájané stoly s osobnými počítačmi, po jej obvodoch obrovské riadiace pulty s množstvom obrazoviek, tlačidiel a kontroliek.

„Stadiaľto riadite tú sondu?“ spýtal sa Tommy.

„Nie, kdeže,“ zasmial sa Mason. „Na riadenie je riadiace stredisko. Toto je len jedno z dvoch centier, kde prijímame jej signály. Sadni si sem,“ ukázal na jedno kreslo a Tommy sa do neho poslušne vyštvrel. „Ukážem ti nejaké obrázky z povrchu Venuše. Budeš ich vidieť v priamom prenose!“

„Fotky z Venuše?“

„Nie, nie fotky... Táto sonda nie je na planéte. Je na obežnej dráhe okolo Venuše. Obieha,“ snažil sa to znázorniť tak, že zovrel päšť, ktorá predstavovala Venušu, a druhou rukou krúžil okolo. „Obieha okolo.“

„A pritom fotí Venušu?“

„Nie,“ povedal Mason netrepežlivo. „Nerobí fotky, lebo Venuša má okolo seba hustú vrstvu mrakov. Takú hustú, že cez ňu nič nevidno. Takže sonda nemôže fotiť povrch. Namiesto toho vysielala postupne na určitú oblasť silný zväzok rádiových signálov. Tie narázia do planéty a odrazia sa späť. Sonda ich potom parabolickou anténou prijíma a vďaka špeciálnemu softvéru...“

„Jerry,“ prerušila ho Susan. „Je to iba malý chlapec. Vysvetli mu to nejako zrozumiteľnejšie.“

Mason na ňu urazene pozrel. „Hovorím to tak zrozumiteľne, ako sa len dá.“

Susan sa iba zasmiala a vyšla von.

„Asi bude lepšie, keď ti to ukážem.“ Mason si sadol vedľa Tommyho a začal pracovať na jednom z počítačov. „Výborne!“ povedal po chvíli. Na jednej z veľkých čiernych obrazoviek sa v hornej časti zjavil pieskovo oranžový pás.

„Čo je to?“ nechápal Tommy.

„To je obrázok tej časti povrchu, nad ktorou sonda práve prelieta.“

„Ale veď je to len malý pás?!“

„Ten obrázok sa tam zjaví postupne. Je to, akoby sonda povrch planéty skenovala. Videl si už skener?“

Tommy prikývol.

Aspoň niečo, pomyslel si Mason. „Vidíš?“ ukázal na ďalšie riadky, ktoré sa vykreslili nižšie. „O pár minút bude obrázok celý. Pustíme si k tomu zvuk?“

Tommy nemo prikývol a Mason niečo stlačil. Miestnosť naraz zaplnilo šumenie ako z rozladeného rádia, sprevádzané vysokým hlasitým pípaním.

„Čo je to?“ spýtal sa Tommy.

„To je pípanie, ktorým sa prejavuje sonda. Keby sme náhodou stratili obraz, ale počuli by sme pípanie, znamená to, že sme nestratili kontakt,“ vysvetľoval Mason a poškľobal po Tommym. Zdalo sa, že ho počúva. Po minúte obaja opäť pozreli na hlavnú obrazovku. Pás povrchu na nej bol už o niečo širší.

Mason stíšil zvuk. Ukázal na malé obrazovky po bokoch hlavnej. „Vidíš? Toto je graf výšky sondy nad povrchom. Tieto čísla predstavujú jej presné súradnice. Pozri, ako sa neustále menia! Táto stupnica udáva silu signálu. A tieto čiary tu...“

Vtedy zazvonil telefón.

„Susan!“ zvolal Mason a ani nezdvihol hlavu. Kolegyňa sa neozývala, na rozdiel od drnčavého zvuku, ktorý neprestával. Mason v duchu zanedával. Konečne sa mu podarilo chlapca zaujať a práve teraz niekto otravuje. Ak to bude zase nejaký reportér...

Neochotne vstal a vybral sa k aparátu na druhom konci miestnosti.

„Výskumné stredisko Venus Orbiter, čo pre vás môžem urobiť?“ zahuhňal do slúchadla. „Áno, počkajte.“ S bezdrôtovým prístrojom v ruke prešiel ku skrini, ktorú skoro celú vyplňali kartotéky, a opäť si slúchadlo priložil k uchu. „Ako, ešte raz, ten rok?“

Tommy zatiaľ v tichosti hľadel na obrazovku.

„Pán Mason?“ ozval sa po chvíli spoza počítača. Obzrel sa a uvidel, že muž ešte stále telefonuje. Vôbec si chlapca nevšímal.

„Pán Mason?“ zavolał naňho znova. Znelo to naliehavejšie.

Mason zakryl rukou slúchadlo a otrávene sa otočil k chlapcovi. „Áno, Tommy?“

„Pán Mason, sú na Venuši ľudia?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetil a vrátil sa k telefonátu.

Tommy však neskončil.

„Tak kto potom postavil toto?“

Mason sa obrátil k monitoru. Telefón mu vypadol z ruky.

„Naozaj. Myslím to úplne vážne. Áno, ja viem, že je sobota popoludní. Ako to nazvať... No, počula si už niekedy o životne dôležitej situácii? Čože? Nie, ja nepreháňam. Hovorím *nie*, April. Naozaj sem musíš prísť. Obvolal som celý tím. Všetci povedali, že prídu. Nemôžeš predsa... April? Čože? Ach, výborne, si poklad.“

Mason zložil a vyčerpane sa oprel v kresle. Po polhodine vstal a otočil sa k Susan. „Idem ich čakať na parkovisko.“

Susan neodtrhla zrak z obrazovky a aj Masonovi to robilo ťažkosti. Keď sa na ňu zadíval, musel sa opäť ubezpečovať, že ho neklame zrak. Aj tak to bude len bláznivý omyl, pomyslel si. Ale ani mikroskopicky malá pravdepodobnosť skutočného objavu nebránila tomu, aby sa s ním prelievali vlny nadšenia.

Vybehol von a videl, že si skutočne pohli, tak ako im prízvukoval. Adam Becket práve zatváral dvere na svojom volve. O pár minút neskôr dorazili aj ďalší dvaja členovia tímu. A z taxíka obďaleč vystúpila April Montgomeryová s malou dcérkou Sam na rukách.

„Výborne,“ povedal Mason. Toto slovo mu počas poslednej hodiny vychádzalo z úst často, ale nemohol si pomôcť. Zdalo sa mu nepochopiteľné, že jeho kolegovia sa netváрили nadšene, dokonca vyzerali otrávene. April na neho už z diaľky kričala, že ak to nebol poriadne dobrý dôvod, tak má problém.

Lepší dôvod si už ani neviem predstaviť, pomyslel si, a musel potlačiť bláznivý chichot. Potom, čo sa stalo, mal veľmi neprimerané reakcie. Ale kto by ich na jeho mieste nemal? Viedol svojich spolupracovníkov do hlavnej sály. Susan a Tommy tam sedeli bok po boku pred obrovskou obrazovkou, tak nehybne, akoby sa dívali na napínavý film. Ibaže tento obraz bol statický.

„Pozrite,“ ukázal Jerry šťastne. Viac nemusel. Videl, ako April Montgomeryová zvrátila tvár a prikrčila bližšie. Adam Becket sa tiež mračil, rovnako ako ďalší dvaja muži. Nikto neprejavil ani stopu radosti.

Po chvíli absolútneho ticha Adam pristúpil bližšie k obrazovke. Kontroloval parametre. April mechanicky položila svoju dvojročnú dcérku na zem. „No čo?“ spýtal sa Jerry, keď to už nevedel vydržať.

„Jerry, hádam si nemyslíš, že...“ začala April a zmlkla.

„Nedá sa tomu uveriť, však? Ale je to skutočne tak. Záber povrchu. Sonda funguje perfektne, porucha je vylúčená.“

April pozrela na neho, no z jej pohľadu sa nedalo nič vyčítať. „Jerry, vieš, aká je povrchová teplota na Venuši?“

„To má byť chyták?“ zasmial sa Jerry.

April však nevyzerala, že má chuť na žarty. „Odpovedz na otázku.“

„Necelých päťsto stupňov Celzia. Štyristoosemdesiat. April...“

„A čo robí živá hmota pri takýchto teplotách?“

„Voda sa odparuje a bielkoviny koagulujú. Ale...“

„A tlak, Jerry. Aký je na povrchu Venuše tlak?“

„Deväťdesiat atmosfér. April, toto jednoznačne dokazuje – teda, ak sa potvrdí, že to nie je chyba programu alebo niečo –, že podmienky pre život tak, ako sme ho chápali...“

„Nieкто sa nám nahackoval do systému,“ zašomral Adam. „Nieкто s veľmi slabým zmyslom pre humor.“

„Čože?“ opýtal sa Mason, ale jeho nadšenie začalo chladnúť.

Adam bol odborník na softvérové vybavenie sondy a vedel, čo hovorí. Navyše, to, čo vyslovil, bola pravdepodobná možnosť, ktorá jemu ani nenapadla.

„Toto určite nie je záber povrchu Venuše,“ povedala April chladne.
„Prečo?“

„Veď sa na to pozri, Jerry.“ April pristúpila k obrazovke. „Jednoznačne pozemské mesto. Všimni si pravouhlé predely ulíc, zosikmené alebo rovné strechy, parkoviská. A tento kanál. To je vyschnuté riečisko.“

„Podľa mňa ide o mesto na Arabskom polostrove,“ prehodil ďalší člen tímu.

„Niektó sa nabúral do systému a vložil tam túto snímku,“ zopakoval Adam.

„Nie.“ Jerry sa nechcel vzdať svojich nádejí. „Pozrite sa na toto,“ ukázal na budovy s nerovnými okrajmi. „Sú poškodené. Určite sú už dlhšiu dobu neobývané. A čo ten kruh dookola? Ktoré pozemské mesto má okolo seba kruh?“

Zdalo sa, že argument zabil, aspoň dočasne.

„Je to senzácia,“ vyhlásil Jerry. „Dôkaz mimozemskej civilizácie na najnepravdepodobnejšej planéte slnečnej sústavy. Absolútna senzácia.“

„Hlavne nerobme unáhlené závery,“ ozval sa štvrtý člen tímu.

April sa odtiahla od obrazovky a po prvýkrát sa na jej tvári zjavil úžas. „Sonda je podľa všetkého v poriadku a jej ostatné zábery sú normálne. Navyše nadväzujú na tento.“

Jerry sa priblížil k zmenšenej snímke a videl na nej pokračovanie vyschnutého riečného kanála, prechádzajúceho mestom. Inak nebol záber ničím pozoruhodný. Kanály samy osebe nepredstavovali nič zvláštne. Na Venuši ich bolo známych veľa. Predpokladalo sa, že ich vyhlúbila láva.

„Niektó sa nahackoval a všetko to tam vložil,“ trval na svojom Adam.

Keď však Jerry prešiel pohľadom po tvárach ostatných, videl, že si tým už vôbec nie sú istí.

3.

John Crouch pozrel na displej, na ktorom prebiehalo odpočítavanie. Nemusel ho sledovať, Judith Altmanová odpočítavala nahlas. Crouch jasne počul jej elektronikou skreslený hlas v slúchadlách. Hoci, ani to nebolo nevyhnutné, keďže o riadenie sa nestaral on.

Napokon sa na displeji zjavilo T-00:00. Crouch pocítil slabý otras a zároveň po toľkých týždňoch bežného stavu aj nezvyčajný pocit tiaže. Sprevádzal ho podivný hluk, zvuk trenia obrovských kovových telies o seba. Vzápätí ustal. Tiaž trvala o niečo dlhšie, ale potom sa na obrazovke zjavilo: MOTORY VYPNUTÉ. Crouch uvidel pred sebou rýchlo sa vzdalujúcu materskú loď Constitution.

„Houston, Constitution, tu Apolon, odpojenie úspešné,“ počul Crouch v slúchadlách jasný hlas Fredericka Rossa.

Judith mu odpovedala prvá. Vždy odpovedala ako prvá. Na Zem bude signál letieť tri minúty, a preto Judith vlastne zastupovala pozemské riadiace stredisko: „Constitution, rozumiem. Artemis, potvrdte odpojenie.“

„Houston, Constitution, tu Artemis, potvrdzujeme odpojenie,“ hlásil Crouch. Na obrazovke sa zjavilo ZOSTUP T-17:00. Vedel, že na palube pristávacieho modulu Apolon sa Fredovi Rossovi a Tori Walzovej objavilo to isté, len s malým rozdielom: V ich prípade je to trinásť minút a tridsať sekúnd. Artemis aj Apolon sa oddelili od hlavnej lode Constitution naraz, ale každá iným smerom. Artemis zostúpi do atmosféry Venuše s tridsaťsekundovým náskokom, ktorý bude stále narastať. Na druhej planéte pristane o jedenásť minút skôr ako jej dvojča Apolon. Stane sa prvým pilotovaným vesmírnym korábom, ktorý sa dotkne cudzej planéty. Artemis, jeho loď.

Crouch pozrel na muža napravo od seba – na Falcona Schweickarta. Spomenul si, úplne bez súvislosti, na to, ako si ešte dlho po ich zoznámení myslel, že Falcon je prezývka a nie jeho skutočné krstné meno. Falcon hľadel na oblačnú vrstvu, ktorá sa pomaličky, nenútene približovala. Videl však iba málo. Leteli nad nočnou stranou planéty. Čiernu tmu pod nimi len zriedkakedy prerušil slabý modrobiely záblesk, naznačujúci búrlivosť mračien tam dole.

Falcon opätovoľ Crouchov pohľad a slabo prikývol. Crouch sa obrátil k ovládaciemu panelu naľavo. Rukou v rukavici skafandra sa priblížil ku zväzku káblov, vedúcich k tlačidlu *Dialkové riadenie zo Zeme*. Chvíľu mu trvalo, kým sa mu podarilo nemotornými prstami uchopiť jeden kábel tak, aby nezachytil aj ostatné. Keď to urobil, pevne ho zovrel a prudko vytrhol.

„Ups,“ povedal pobavene.

Okamžite sa načerveno rozsvietil nápis GENERÁLNY POPLACH, sprevádzaný kvíľivou sirénou. Crouch poplach vzápätí vypol. On aj Falcon mlčky čakali vyše šesť minút, kým sa ozvalo pípnutie a hlas letového dispečera zo Zeme oznámil: „Artemis, tu Houston, stratili sme kontrolu nad vašim dialkovým riadením!“

„Houston, tu Artemis, rozumieme. Nevieme, v čom je problém. Zdá sa, že sa to nedá odstrániť.“

Ozvalo sa ďalšie pípnutie a chvíľu bolo ticho. Crouch si živo predstavil, ako sa technici na Zemi zúrivo radia. Len dúfal, že nezvítazí tá nepatrná možnosť: vyhlásia, že to je priveľká porucha a nedovolia im pristávať. Crouch bol však presvedčený, že to nespravia. Po všetkých tých rokoch práce, tréningu a miliardách dolárov...

„Artemis, tu Houston, zdá sa, že to budete musieť riadiť ručne.“

„Rozumieme, Houston,“ povedal Crouch a na otvorenej linke počul, ako Houston oznámil túto novinku aj Judith a posádke Apolona. Reagovali na ňu nacvičeným prekvapením. Vedeli, že to Crouch spraví. Oznámil im to už pred niekoľkými mesiacmi na Zemi počas karantény pred štartom. Poznali aj dôvod. Artemis bola jeho loď, iba jeho. Nechcel, aby prvé pristátie ľudstva na cudzej planéte riadil nejaký vyštudovaný inžinier zo Zeme, ktorý navyše bude všetky pokyny vydávať o tri minúty skôr, aby stihli doletieť. Mal právo riadiť ju sám. S tým by však tvorcovia projektu nikdy nesúhla-

sili, a tak si posádka pripravila toto malé divadielko pre Houston a zvyšok Zeme.

Zvyšok Zeme... Na televízne obrazovky sa práve upínali oči väčšiny ľudí z celého sveta. Sledovali prvé pristátie ľudskej posádky na Venuši. Bolo to niečo, k čomu muselo nevyhnutne dôjsť potom, ako pred dvanástimi rokmi Jerry Mason uvidel na obrazovke snímku, ktorú poslala sonda Venus Orbiter.

Dnes ten obrázok poznalo každé dieťa. Bol v každej knihe o vesmíre a vyvolal takú vlnu záujmu o astronómiu, akú nevzbudil ani objav sondy Viking 1, ktorá zaslala na Zem slávnu snímku Marťanskej tváre, alebo Marťanského ksichtu, ako ju potom ironicky nazývali kritici. Marťanská tvár kedysi tiež obletela svet. Bola to časť povrchu Marsu, na ktorom stál skalný útvar, až podozrivo pripomínajúci ľudskú tvár. Ihneď vyvolal vlnu debát o živote na Marse. Napokon sa ukázalo, že išlo len o hru svetla a tieňov. Mnohí vedci to tvrdili už od začiatku. Veď nakoniec, všetky zábery sondy Viking boli v malom rozlíšení, rozmazané, neostre a plné porúch rádiového signálu. Pri sonde Venus Express sa však tieto faktory dali vylúčiť. Rovnako sa dal vylúčiť aj optický klam. Záber sondy bol totiž ostrý, v rozlíšení miestami až dva metre na pixel, a nemal nijaké iné chyby. Pre tých, čo stále pochybovali, odfotovala sonda toto miesto ešte raz, a tak boli k dispozícii dve takmer totožné snímky tejto podivnej lokality v hornatej oblasti Sedna Planitia na severnej pologuli Venuše.

Snímka vyzerala ako záber z družice na pozemské púštne mesto, až na dokonalý tmavý kruh tiahnucci sa cezeň. Preto niektorí odborníci tvrdili, že vo výskumnom stredisku omylom prijali snímku z nejakej družice Zeme, ale ďalšie skúmanie to úplne vylúčilo. Niekoľko vedcov zase čosi rozpačito hovorilo o sformovaní sa prúdov lávy v slabých magnetických poliach Venuše. Planétológovia aj toto tvrdenie zmietli zo stola. Útvary na Venuši boli jednoducho až príliš pravidelné, príliš presné na to, aby mohli vzniknúť prirodzeným spôsobom. Prakticky nebolo pochýb, že mesto vybudovala inteligentná civilizácia. Problém však spočíval v tom, že stálo na planéte, kde by seriózni vedci ani v najbláznivejších snoch nehľadali život, tým menej civilizáciu.

Crouch uvidel Apolona. Vynoril sa spoza mohutnej konštrukcie Constitution.

„Houston, Constitution, tu Artemis, zahajujem orientáciu lode,“ oznamoval Crouch.

„Artemis, tu Constitution, rozumiem,“ odpovedala Judith.

Crouch držal páku ručného riadenia a zapaloval orbitálne a manévrovacie motory tak, aby loď spomaľovala, ale nevychyľovala sa z kurzu.

„Inklinácia sedem desiatín stupňa nad normálom,“ upozornil Falcon. Crouch to vzápätí napravil zážihom dvoch manévrovacích motorov.

„Houston, Constitution, tu Artemis, manéver ukončený,“ hlásil Crouch. Falcon stlačil niekoľko spínačov. Ich malá vesmírna loď sa rútila oproti čierňave planéty pod sebou.

„Artemis, rozumiem,“ potvrdila Judith.

Venuša bola najnehostinnejšia zo všetkých planét s pevným povrchom. Kedysi dávno, pri prvých pozorovaniach Venuše zo Zeme, astronómovia objavili hustú clonu mrakov, zahalujúcich celú planétu. Najprv sa domnievali, že ide o vodné mraky, ale ďalší výskum ukázal, že na tejto planéte nebolo po vode ani stopy. Aj chemický prvok vodík sa tu nachádzal v zaujímavo malých množstvách. Mraky Venuše sa skladali z kyseliny sírovej, kyseliny uhličitej, kyseliny dusičnej a síry. Každá z týchto látok by dokázala zabiť väčšinu zárodokov živej hmoty aj v malých množstvách. Tu však neboli v malých množstvách. Venuša mala najhustejšiu atmosféru zo všetkých pevných planét a tlak na jej povrchu bol taký silný, že by každého suchozemského živočicha okamžite rozdrvil. Dokonca aj menej odolné skaly na povrchu Venuše boli pod vplyvom tlaku sploštené.

Nehostinné podmienky dotvárali vetry, oproti ktorým boli pozemské tornáda iba vánkom. V atmosfére neustále prebiehajú silné elektrické výboje. Vo vzduchu bola len žalostná desatina percenta kyslíka a ani stopa po ozóne. Na povrch dopadali nebezpečné častice z kozmu. A práve na takomto mieste, ako na výsmech vedcom, sa zjavila presná kópia pozemského mesta.

Bolo to zvláštne. Bolo to takmer smiešne. Vedci na tento fakt reagovali veľmi rôznorodo. Objavovali sa teórie o dosiaľ netušenej